

Publicerad 2014-12-26 11:42 av Johan Bergstjärna

Morgon, Khao Lak, 26 December 2004.

Det är den 26 December, & året är 2004.

Det är morgon.

Det är stilla, varmt & gott.

Stranden börjar vakna i Khao Lak.

Barnfamiljerna njuter av solens lagoma värme.

Semester i paradiset, tillsammans.... ahhhh!

Ungdomar spelar volleyboll.

Skinns smörjs in med hög solskyddsfaktor.

Plötsligt anmärker några på att vattennivån

börjar sjunka. Det börjar diskuteras.

Det sjunker mer & mer, tills folk så smått ser konfunderade ut.

Det sjunker mer.... men efter ett tag höjs nivån.

Det höjs fortare & fortare.

Folk börjar bli lite förvirrade, fattar inte.

& så börjar vattnet stiga upp över stranden.

En vit rand ute till havs, som sträcker sej så långt folket kan se.

Vattnet stiger... & det finns personer som lämnar stranden.

Så stiger vattnet sakta ett tag till.

Men sen börjar man se hur stor vågen därute är.

Hur båtarna därute ser ut att översköljas totalt & slå runt.

Då börjar paniken stiga, man hör skrik: lämna stranden... spring..

LÄMNA STRANDEN---> SPRING!!! UPP PÅ BALKONGERNA.....

S P R I N G!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nu eskalerar allting mycket fort, vattnet är i hälarna på de undflyende,

som snabbt försöker ta sej in i husen... upp upp i kanske säkerhet.

Så slår den första gigantiska vågen in över stranden.....

100-tals människor dör inom loppet av nån minut..... skriken ljuder.

Overkligt. Hysteriska skrik från de som forsar med i vattenmassorna...

hysteriska skrik från de som försöker att hjälpa men inte förmår..

& måste rädda sej själva.....

Redan efter några minuter sänker sej den fruktansvärda tystnaden

ackompanjerad av dånet av nästa våg.... saker, bilar, båtar... allt som

krossas, välts överända..... kaos.

Människor står på balkongerna & bevittnar det makabra skådespelet.

Döda kroppar i vattnet av den andra jätteflodvågen.

Efter en halvtimme drar sej vattnet tillbaka, & det blir tyst förutom

jämret & gråten & skriken från alla skadade & chockade.

Allting är en mardröm fast fullständigt blixtklart i ett segt kaos.

Folk försöker ta sej upp till högre belägen mark, rädda för fler vågor.

Traumatiserade människogrupper sitter tysta & chockade,

oförmögna att ta sej för någonting. Rop hörs efter saknade.

Det är förmiddag i Thailand, Annandag Jul, 2004.

I Tsunamins spår har flera hundratusen människor omkommit.

Det som inte skulle kunna hända, har hänt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten